

דף עט.

אור"ח סימן שעב סעיף יז

עין משפט א.

עיין לעיל דף עח: עין משפט אות ו.

אור"ח סימן שעג סעיף א

עין משפט ב.

עיין לעיל דף עח: עין משפט אות ז.

אור"ח סימן שעב סעיף יט

עין משפט ג.ד.

יט. כד. גדיש של תבן שבין שתי חצירות, אם הוא גבוה עשרה, כל אחד מערב לעצמו, אם נתמעט ביום חול מגובה עשרה צריכין לערב ביחד מ.

אור"ח סימן שכר סעיף יג

עין משפט ה.

יג. ט. מעמיד אדם בהמתו על גבי עשבים מחוברים^ב ולא חוששין שמא יתלוש מהם לתת לה, אבל לא יעמיד אותה ע"ג מוקצה משום שאיסורו קל וחוששין שמא יתן לה ממנו בידים, ודוקא להעמידה על גביו ממש אבל לעמוד בפני הבהמה שלא תוכל להטות אלא דרך המוקצה שתאכל ממנו מותר.

אור"ח סימן שעב סעיף יט

עין משפט ו.

עיין עין משפט אות ג.ד.

מ. אבל נתמעט בשבת, כיון שבין השמשות הותר הותר, מ"ב אות קל"ה.
נ. "למען ינוח שורך וחמורך" יכול לא יניח אותו תולש ועוקר ת"ל ינוח ואין זה מנוחה אלא צער. ממכילתא ותוס' בשבת קכ"ב ע"א.

דף עט:

עין משפט א.

או"ח סימן שסו סעיף ט

ט. יב. אם אחד מבני החצר רוצה ליתן פת בשביל כלם ^ו מועיל, ובלבד שיזכנו להם ע"י אחר ^ז, וכשזוכה בו לאחרים צריך להגביהו מן הקרקע טפח ^ח, וצריך לזכות לכל בני החצר או המבוי, ולכל מי שיתווסף ^ט מיום זה ואילך.

ו"א אף שלא יזכה בפירוש למי שיתווסף עליהם, לב בית דין מתנה עליהם ^י, מ"מ אם נתווספו דיירים לאחר שנתמעט הערוב מן השיעור צריך להוסיף מחמתן שבשבילם הוי תחלת ערוב.

עין משפט ב.

או"ח סימן שסו סעיף י

י. יג. כשמזכה להם ע"י אחר, לא יזכה להם ע"י בנו ובתו הקטנים ^י אפי' אם אינם סמוכים על שלחנו, ולא ע"י עבדו ושפחתו הכנענים ^י, אבל מזכה להם ע"י בנו ובתו הגדולים אפי' שהם סמוכין על שלחנו ^י, וכן ע"י עבדו ושפחתו העברים אפי' הם קטנים שאין ידם ממש כידו

ס. אפי' שלא בפניהם.

ע. שע"י עצמו כל זמן שלא יצא מרשותו אינו יכול לזכות להם, והיינו שיאמר לאחר קבל פת זו וזכה בה לכל בני החצר, והמקבל יחשוב בהגבתו בשביל כולם, ואפי' שהם לא עשוהו שליח לזה, דזכין לאדם שלא בפניו והוא כשלוחן. מ"ב אות נ'.

פ. וּאפי' לדעת הסוברים בחו"מ סי' קצ"ח סעיף ד' ברמ"א דאינו מועיל לקנות פחות מג' טפחים בהגבהה, כאן בערוב הקלו ומספיק בטפח. ואם הניחו הנותן ליד המקבל באויר, צריך ג"כ להגביהו טפח, ט"ז.

צ. וכשהוא מתכוון מתחילה עליהם מועיל שהרי ב' סעודות מספיק אפי' לאלף איש כמ"ש בסי' שס"ח ג'.

ק. והטעם מאחר שאנו נוהגים להניח הערוב על כל השנה מסתמא אנו מכוונים גם על האנשים שמתווספים במשך השנה. מ"ב אות נ"ג מב"י.

ר. כיון שידן כידו, וא"כ לא יצא הדבר מרשותו.

ש. ג"כ שיד עבד כיד רבו ולא יצא מרשותו.

ת. הגם שמציאתן לאביהם כמבואר בח"מ סי' ע"ר, זה אינו אלא משום איבה, אבל כאן שרוצה האב לזכות לאחרים יש להם יד בפני עצמן.

כמו בבניו הקטנים א.

כמ"כ מזכה להם ע"י אשתו אע"פ שהוא מעלה לה מזונות ב, ואפי' אין לה בית בחצר.

וי"א דאינו מזכה ע"י בנו ובתו הסמוכים על שולחנו ג אפי' הם גדולים, ולא ע"י בתו אפי' אינה סמוכה על שולחנו כל זמן שלא בגרה שעד אז מציאתה לאביה, ולא ע"י אשתו שמעלה לה מזונות ד או אמר לה צאי מעשה ידיך למזונותיך ה, ואפי' יש לה בית בחצר ו, אבל מזכה ע"י בנו שאינו סמוך על שולחנו אפי' הוא קטן ז, וע"י בתו שבגרה ואינה סמוכה על שולחנו ח, וע"י אשתו שאינו מעלה לה מזונות אפי' אין לה בית בחצר.

ולכתחלה טוב לחוש לדברי שניהם היכא דאפשר.

הגה: ובדיעבד סומכין על דברי המקל ט בערוב.

הגה: בן נשוי אע"פ שסמוך על שלחן אביו מזכין על ידו אפי' לכתחלה.

הגה: אינו צריך להודיע לאותם שזיכה להם קודם השבת י, אלא אם מודיעם בשבת מותר לטלטל דזכין לאדם שלא בפניו.

- א. בערוב שהוא מדרבנן הקלו בעבדו ושפחתו, אבל בבניו הקטנים לא רצו להקל, מ"ב אות נ"ח.
- ב. דאם נותן לה אחר מתנה ע"מ שאין לבעלה רשות בה מועיל הרי שיש לה יד לזכות לעצמה, וא"כ ה"ה לזכות לאחרים.
- ג. ס"ל דזה דומה למציאה וכמו שאין להם יד במציאה אין להם יד לזכות לאחרים, וה"ה אשתו דמציאתה לבעלה, ורק במעלה לה מזונות, מ"ב אות ס"א.
- ד. שאז מציאתה לבעלה. שם מ"ב אות ס"ד.
- ה. ומיירי במספיקה למזונות, דאם לא כן אין מציאתה לבעלה.
- ו. דהיא אינה צריכה ערוב כלל דנמשכת אחר בעלה. מ"ב אות ס"ו.
- ז. כיון דלענין מציאה יש לו יד לזכות לעצמו באינו סמוך, יש לו יד לזכות לאחרים.
- ח. היינו דוקא באופן זה, ולא כדעה ראשונה דס"ל דכשבגרה אפי' סמוכה מזכה על ידה, וכן בעל ע"י אשתו, דוקא היכא שאינו מעלה לה מזונות שאז מציאתה לעצמה ולא לבעלה. מ"ב אות ס"ח.
- ט. בין בקטן ואינו סמוך, או גדול אפי' סמוך, וכן בעל ע"י אשתו אע"פ שמעלה לה מזונות. מ"ב אות ס"ט.
- י. דזכין לאדם שלא בפניו.

עין משפט ג.

או"ח סימן שסו סעיף ט

עין עין משפט אות א.

עין משפט ד.

או"ח סימן רעא סעיף יג

יג. יד. צריך לשתות מכוס הקידוש כמלא לוגמיו כ, והוא רובו של רביעית ל.

עין משפט הו.

או"ח סימן שכח סעיף יח

יח. כ. הקיז דם ונצטנן מ עושים לו מדורה אפי' בתקופת תמוז.

או"ח סימן של סעיף ו

ו. עושין מדורה ליולדת כל ל' יום אפי' בתקופת תמוז ז.

הגה: ואם מותרים אחרים להתחמם נגד מדורה זו, עיין בסי' רע"ו.

- כ. ואם שתי פחות לא יצא. טור מגמ' פסחים ק"ז ע"א, וכתב הב"י דהיינו שלא יצא ידי המצוה כתקונה, אך לא כדברי הלבוש שכתב דהוי ברכה לבטלה, כה"ח אות פ"ב.
- ל. ומצוה מן המובחר לשתות רביעית ולא ישהה מתחילת השתיה עד סופה כדי שתיית רביעית ולפחות כדי אכילת פרס, כה"ח אות פ"ג. ורובו של רביעית שהם ארבעים וארבע גרם. וכאן כיון שברהמ"ז פותרנו א"צ אלא רוב רביעית אבל כשיש חיוב ברכה אחרונה יש לשתות רביעית ע"מ לברך אחרונה, שם אות פ"ד.
- מ. ה"ה מחמת שלג כמבואר ביומא ל"ה ע"ב לגבי הלל הזקן.
- נ. שבת קכ"ט הרי"ף ורש"י, אך הרמב"ם אוסר, ועיין בכה"ח אות ל"ו. ויש לזהר לעשות ע"י עכו"ם.